

OST-RA-VAR

OST-RA-WAR!

ZPRAVODAJ 2

26. LISTOPADU 2015

Editorial 1 | Rozhovor s Pavlem Gejgušem 2-3 | Válečná zóna Miriam Šedé 4 | Výzva 4

Recenze 5-14 | Dopis z fronty 15

EDITORIAL

SVĚTLO NEPŘEMŮŽEŠ

Ani tmu.

OST-RA-VAR je nejen každoročním divadelním svátkem, ale jeho blahodárný vliv cítí i domácí infrastruktura. Návaly studentů z koutů celé republiky se do Ostravy musí nějak dostat. Po svých by to i z nejbližší Opavy (mapy tvrdí cca 45 km) trvalo takovou plážovou chůzí bezmála den a půl. Z Olomouce (cca 95 km) by to již vyšlo na krásné dva, tři dny. Z Brna (cca 175 km) by se jednalo o hezký výšlap přes celý pracovní týden. Nakonec z Prahy (cca 375 km) by člověk musel vyrazit nejpozději 11. listopadu, ne-li dřív, aby stihl alespoň kus závěrečného večírku. Kdyby se ale všichni pohybovali rychlostí světla, byla by Ostrava nejbližší místo ve vesmíru od kamkoliv.

Někdy mám pocit, že i ti nejzapřísáhlejší odpůrci rozhovorů s někým, koho z „města svého původu“ nemohou ani vystát, poleví a uvolní se. Je to jako v kultovní scéně z Monty Pythonova smyslu života, kde Terry Jones užasle zírá coby žena v domácnosti na manžela, který „právě dobrovolně daroval játra“. Z ničeho nic z ledničky vystoupí Eric Idle v zářivém kostýmu a písni o vesmíru, o tom, jak se rozpíná a kolik miliard hvězd má Galaxie, ženě zpříjemní odpoledne. Napětí je pryč. Entuziasmus se objeví s rychlostí světla, zazáří, aby pak stejně rychle zmizel. Už ze švitoření prvního dne festivalu je jasné, že na něj nikdo nepřišel pěšky a že se na sebe někteří v podstatě těší. Člověk v ovzduší cítí pozvolna se probouzející fórum a diskursivní podhoubí.

Dorazila také celá redakce a hned první den zařadila další světelnou rychlost. Připravili jsme pro vás, oproti prvnímu, spíše informativnímu číslu, již „plnohodnotné“, kompletní vydání časopisu **OST-RA-WAR!**. Co vás na následujících stránkách čeká, je sice předmětem obsahu samotného, nicméně mi to nedá a musím hrdě prohlásit: „Jsou tam i recenze, postřehy, glosy, morální apel, trocha pivní filozofie atp.“

Vloni jsme rozdávali jitrnice, nyní budeme v redakci udělovat řády za chrabrost. Insce-nace, které posbírají za den nejvíce kladných ohlasů, získají speciální vyznamenání s velkým V. Které to budou, vám neprozradím, vytratil by se moment překvapení.

Znovu připomínám, že vás možná občas někdo z redakce osloví a bude se ptát na váš názor. Jazykem našeho zpravodaje, „nedoporučujeme klást odpor“, respektive budeme rádi, když nás neodbudete a svěříte se se svým pocitem, nadšením i pochybnostmi. Je to ta radost, co nás pojí.

Martin Major Macháček

UDÁNÍ

INKUBÁTOR STARÁ ARÉNA

Režisér Pavel Gejguš před nedávnem zakotvil ve Staré aréně. Hovořil jsem s ním o duši „Stařeny“ i jeho vizích, kam ji chce dál posunout.

Kdyby ses měl sám vtělit do Staré arény, tak čím vším se tady zabýváš?

Oficiálně mám ve Staré aréně dvě funkce – umělecký šéf a PR. Propagace je asi jasná a umělecké šefování spočívá dílem v dramaturgii. Domlouvám program a teď se tady snažíme vytvořit pevné jádro nějakého souboru. Když jsem nastoupil, fungovali tady lidé, kteří se kolem Staré arény spíš „motali“, tvořili jakýsi chaotický soubor. Takže se to snažím vykrytalizovat. Taky tady působím jako režisér, píšu si scénáře a potom řeším všechny věci okolo, které si tady musíme sami partyzánsky kutit.

Zaujalo mě, jak jsi říkal, že si zároveň umělecký šéf a řešíš PR. Mnohdy to může působit dost protichůdně, ale v tomhle případě

je to asi existenční nezbytnost...

Existenční nezbytnost je docela přesná formulace. Je nás tady malinko. Někdy je to docela šílené, když se v generálovém týdnu řeší plakáty. Samozřejmě bych si v duchu přál pracovat v nějakých komfortnějších podmínkách a mít možnost se stoprocentně koncentrovat jenom na režii. Občas mě to vysiluje, ale cítím, jak je to na druhou stranu vykoupené obrovskou svobodou. Zažil jsem několik inscenací ve velkých kamenných divadlech a tam jsem si připadal hrozně svázaný institucionalizací a každý tam dělá něco „podle šablon“. Tohle mi v něčem sedí víc.

Z jakých oblastí se rekrutují lidi do tvého vznikajícího souboru?

Hodně důležitá je místní konzervatoř, ať už u nás hrají aktuální studenti, nebo absolventi, kteří zůstali v Ostravě a kteří nemají stále angažmá nebo porůznu hostují. Spolupracuji také s řadou lidí, kteří nemají herecké vzdělání. V inscenaci *Dívky* máme tři kluky, kteří nedávno maturovali, a např. Tereška má vystudovaný klasický balet, ale zbytek jsou neherci. Celé se to ale pořád vyvíjí, protože ti skalní odešli na školy do Brna nebo Prahy, takže klíčoví jsou konzervatoristé.

Nemáš v plánu kromě studentů herectví zvát třeba posluchače režie?

Taková snaha tady je. Na jednu režii máme domluveného Jirku Hajdyla a Mirka Georgie-

UDÁNÍ

vová pracuje právě se studenty konzervatoře. My v tuhle chvíli nemáme peníze, abychom si pozvali nějakého profesionálního režiséra a dali mu honorář. Spíš jsem nabídl spolupráci na malých projektech studentům JAMU, ale zatím žádná odezva nepřišla. Tak uvidíme. Když jsem sám studoval, do takových projektů jsem rád vstupoval.

A co spolupráce s ostatními ostravskými divadly?

Neustále se rozvíjí. Já jsem sem přišel v únoru 2015 a jde to rychleji, než jsem čekal. Pana Pivovara jsme v červnu pozvali na první reprízu Dívek ze Saroga a na podzim jsou na OST-RA-VARu. Snaha nás začlenit do ostravského divadelního světa nám dost pomáhá. Národní divadlo u nás začíná po festivalu zkoušet Haprdáns od Ivana Vyskočila. Je to fúze, protože to režíruje Tomáš Jirman, který bude zároveň hrát s Ladou Běláškovou. Od nás si berou Zuzanu Kantorovou a já budu dělat asistenta. Dá se říct, že v koprodukcí vzniká alternativní scéna Národního divadla. Do toho se nám daří s Komorní scénou Aréna propojení ze strany herců stejně jako s Divadlem Loutek. Vystupují v různých pořadech. Běda Kaluža tady s Albertem Čubou pořádal čtení. V improvizacích vystupuje Petr Panzenberger. Ondřej Malý a Honza Lefner, co se objevují v Dívkách, jsou stálí hosté Komorní scény. Zatím nemáme fúzi s Bezruči. Jestli je to tím, že jsou fyzicky dál z centra, nevím. Možná k tomu dojde, protože je tam Janka, věřím tomu, že časem vymyslíme, jak se propojit. Když jsem jako student režie

JAMU chodil na rozborové semináře, tak se mi líbilo, že se kritika často vracela k provázanosti ostravské divadelní scény. Mám vizi, že by se Stará aréna mohla stát středobodem, ve kterém se potkají herci z různých souborů.

Formuješ soubor, zároveň je Stará aréna velmi otevřená tvůrčí platforma. Jak to plánuješ do budoucna vyvážit?

Když otevířu program, tak jde vidět, že těžiště dramaturgie Staré arény je podobné jako u nějakého „kulturáku“. My tomu říkáme „prostor pro nezávislou kulturu“. Jsme otevření nezávislým divadlům, studentům – nedávno se tady pořádalo slampoetry Máme biograf, plus produkčně spolupracujeme s konzervatoristy. Teprve potom jsou nějaké naše produkce – improvizace atp. Rád bych měl víc „vlastních“ věcí.

Improvizace na sebe váží obvykle dost lidí. Utvořila se za dobu tvého působení nějaká divácká komunita?

Improvizace bývají natřískané. Do sálu s kapacitou 50 míst přijde obvykle 70 lidí. U inscenací ale většinou zaplníme premiéru, možná první reprízu a pak to rychle klesá. Na začátku ale chodilo 7 diváků, teď jich chodí i 20. Věřím tomu, že se návštěvnost zase zvedne.

Děkuji za rozhovor.

Martin Major Macháček

VÁLEČNÁ ZÓNA MIRIAM ŠEDÉ

Mládí v tanku

„Když je člověk mladý, věří tankům. Jsou velké jako slon, ale protože u nás sloni nerostou, máme na všechno tanky. Člověk se v nich schová, protože jsou velké a může si tam povídat sám s kamarádem, protože v tanku je to jako v bunkru. Akorát, když pak dopadne granát, tak není ani kamarád, ani já, ani tank.“

Tuppi Uder

Vyrazila bych do ulic v „tanku lásky“. To bylo první, co mě napadlo, když jsem viděla tousící se hloučky přijíždějících nadšenců i svoje kolegy. Jejich entusiasmus ve mně vyvolal totiž tak silný dojem – řekla bych až výron lásky, že by moje objetí nestačilo na pokrytí ani desetiny z toho, jaké emoce se v ten moment bouřily v ostravských ulicích. Začalo divadlo na jevišti i v hledišti, začal festival.

Je to nebezpečné, ale přesto jsem musela. Pro dobro těch nadšených lidí jsem se zamyslela nad tím k čemu to všechno je. K čemu to dělají, proč se snaží, a jestli to někoho zajímá. Tolik práce a vášně. Dokonce mi z toho bylo jednou (skoro možná, no nevím) do pláče. Když jsem jim pohlédla do zarůžovělých tváří... propadla jsem se před nimi do chodníku, pod všechny kanály. Rozhlodaná krysami vlastních pochybností, zlomená žena bez zlomených žeber. Nakonec jsem si řekla, že „to jako né“, vstala jsem a jela dál na korbě „tanku lásky“.

A co vy? Už jste dneska někoho objali?

Miriam Šedá

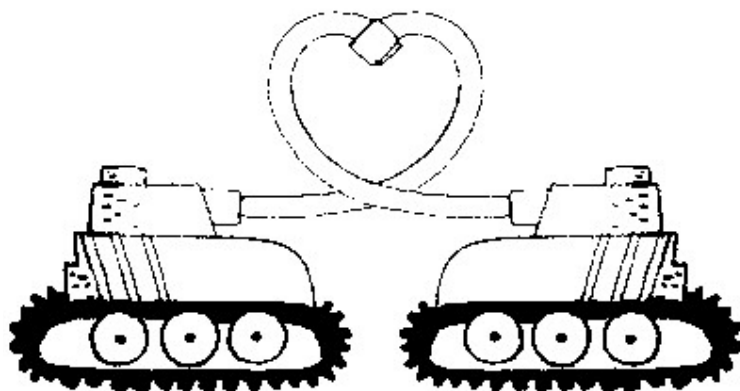
VÝZVA

Výzva! A vážné varování!

Studenti KDV FF UK prý jako jediní odmítají referovat o představeních na seminářích. To hodláte takto zostudit v Ostravě Prahu? Chcete-li zachránit reputaci Prahy i svou (včetně úspěšných zkoušek a zápočtů ☺) hlaste se urychleně u pana Pivovara na dosud volná představení:

- 1) BAAL
- 2) Dr. Faustus (budu mít koreferát)
- 3) Zbabělec (vy zbabělci)

**Váš profesor V. Just
KDV FF UK**

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

STYLIZACE VERSUS KARIKATURA

Text Wenera Schwaba se pitvá v nejdopornějších hlubinách, jaké jen může lidská duše mít. Dramatik pomocí svého nezaměnitelného jazyka vykresluje lidstvo jako skupinu nechutných zrůd. Vzhledem k tomu, že v této hře vychází i z vlastních životních zkušeností, je dost možné, že on sám takto život a svět vnímal, je ovšem otázkou, jak smysluplné je odsouzení celé lidské rasy na jevišti. Jsme-li všichni tak odporní, proč se máme ještě zabývat divadlem a kulturou, proč se raději nejdeme všichni upít k smrti? Říkat, že jsme všichni zvrhlíci, může být stejně zjednodušující jako tvrdit, že jsme všichni andělé.

Lidumor začíná v bytě paní Červové, dialogem s jejím lehce postiženým synem Hermanem. A právě tato pasáž inscenace je její nejlepší částí. Vysoce stylizované herectví maximálně využívá kontrastu mezi slovem a akcí. Velmi dobře jsou načasované stříhy – přesně ve chvíli, kdy začínám být přesycená hnusem, přichází humorné odlehčení, když už mám dost surovosti, nastává zlom k ubohému pofňukávání. Zachvívám se odporem nad zrůdností postav. Cynický komentář paní Vočistcové je opravdovým vyvrcholením scény – a bohužel také inscenace. Pak totiž následuje další obraz – odehrávající se v rodině Kovačičů – a s ním velké zklamání. Herecká stylizace je vystřídána pouhou karikaturou, objevuje se i zbytečné přehrávání – například ve snaze Zuzany Trupové znázornit pubertu Desirée. Hlavním zdrojem humoru se má stát zesměšňování romského přízvuku – sni-

žovat se k něčemu takovému herci opravdu neměli zapotřebí.

Po přestávce se obě rodiny setkávají v bytě paní Vočistcové. O to více ale vyniká trapné pojetí rodiny Kovačičů ve srovnání se zbytkem inscenace. Navíc se poslední scéna zdá poněkud zdlouhavá – obrazy obou rodin už byly podány a jakoby už neměli co nabídnout. Další gradaci tedy může přinést pouze postava paní Vočistcové, která by měla uhranout svým monologem. Jakmile si ale povraždí své spoluhráče a místo konkrétních jedinců ji tak nezbyde než urážet lidstvo obecně, přestává být zlou znechucenou stařenou a začíná normalizovat. Její monolog spíš nudí, než šokuje.

Úplný závěr dramatu je skvěle vypointovaný – autor nutí diváka zamyslet se nad tím, jestli ve skutečnosti více nepřeje postavám hry smrt, než zvrácenou spokojenost se sebou samým. V inscenaci se ale nepodařilo ani tímto posledním gestem předčít dojem z prvního obrazu.

Je tedy velká škoda, že slibný začátek inscenace byl pohřben její druhou polovinou. Důvodem je podle mého názoru to, že režisér Janusz Klimsza ve snaze inscenaci gradovat překročil hranice mezi výraznou hereckou stylizací a karikaturou. Celkové dílo by se tak dalo rozdělit na dvě oddělené inscenace – u první bych váhala mezi čtyřmi nebo pěti hvězdičkami, té druhé bych nedala ani dvě.

Anna Cvrčková

Aminata

DAMU

Myslím si, že to byla velmi barevná inscenace, založená na velice složitém textu, jehož dramaturgii jsem asi úplně přesně nepochopila. Jednotlivé situace a scény mi ale přišly velice zajímavé, zábavné, nechám si to však ještě projít hlavou, protože tam byla spousta pro mě neobjasněných částí.

Vladimír Just

profesor Divadelní vědy na FF UK

Já nejsem moc soudný, protože mi pořád naskakuje Pařízkovo zpracování Lidumora z Divadla Komédie. Swab je moje krevní skupina, bohužel ale není moje krevní skupina určitý polopatismus v režijním uchopení. Například když se někdo jmenuje Kovačič tak tam dávat něco z romštiny, něco z Balkánu, něco z Polska... to si myslím je úplně zbytečné. Bylo by třeba více nechat na divákovi a spolehnout se na Schwabův básnický jazyk, kterým dokáže mluvit o nejdopornějších věcech a lidských vztazích. Hledá vždy to nejhorší, ale zachraňuje to svou básnickostí a nelacinými slovními hříčkami.

Jan Kerbr

Divadelní noviny

Netvrdím, že by byl Schwab úplně moje krevní skupina, ale ta inscenace byla brilantní. Vynikající herecké výkony. Paní Sasínová, paní Cónová, ale i všichni ostatní... Díval jsem se na to s gustem. A teď si nechám projít hlavou, co to je, o čem to je, proč to tak je. Ale tak je to správně – člověk nemůže být se vším hotový hned po zhlédnutí, aby si řekl: „Vím, že je to takhle.“ Ale inscenace brilantní.

Jiří Rumpík

umělecký šéf divadla z Mostu

Januszovu tvorbu už sleduji docela dlouho – konec konců jsme spolužáci – a myslím, že takovéto téma je mu blízké. Některým věcem ne vždy úplně rozumím. A někdy si říkám, že méně by bylo více.

LIDUMOR

Anna Cvrčková	YYY
Bára Etlíková	YYY
Ludvík Píza	YY
Jana Stárková	YY

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

S HLAVOU V OBLACÍCH TĚŽCE PADÁME

Inscenace **Rozhovory s astronauty** v režii Ondřeje Elbela nabízí svébytný pohled do světa au-pair, avšak na přetřes se dostává současný model rodiny i otázka genderu. Fiktivní prostředí národnostně různorodého Všeněcka, v němž se hra současné německé dramatičky Felicie Zeller odehrává, přenesl scénograf Jan Štěpánek na scénu koncipovanou jako bytová buňka z konce minulého století.

Ústřední část zabírala hnědá pohovka spolu s dřevěnou dětskou ohrádkou a televizorem na zadní stěně. Tento prostor byl vymezen třem postavám mladičkových au-pair, jež se volně střídaly v péči o nekonkretizované dítě v podání sedmdesátileté Alexandry Gasnárkové. Levou stranu s pracovním stolem a laptopem opanovala dominantní matka, jež odtud sice měla náležitý výhled, ale současně byla odsunuta stranou, což konvenovalo s její urputnou snahou mít vše pod kontrolou.

Opačný konec jeviště posléze patřil postavě otce-kosmonauta, metaforicky povzneseného nad běžné pozemské starosti. Separován ve zšeřelém koutě od veškerého dění si spokojeně prolistovával novinami a se zbytkem hráčů komunikoval jen přes kamerový přenos. Pakliže se výjimečně snížil k tomu, zavítat zpět k rodině, přinesla jeho přítomnost konflikt a zklamání namísto řešení rozvrácených rodinných vztahů.

Repliky, jež ve hře neodpovídají konkrétním postavám, inscenátoři rozdělili mezi šest herců. Ti pak střídavě zpodobují několik postav, aniž by změna role byla pro diváka ma-

toucí. Au-pair slečny plní zároveň funkci dcer, hlídané dítě je jednou pohlaví mužského, podruhé ženského, a svérázná matka-manželka zvládá být i odhodlanou manažerkou či studentkou. Specifickým rysem hereckého projevu byl frontální přednes, výrazná artikulace a expresivní, leč velmi disciplinovaná gestikulace. S tímto strojeným projevem hereček kontrastovalo žoviální vystupování manžela-otce, jehož úkol byl takřka nadpozemský – najít sám sebe. Skutečnost, že se myšlenkami vznáší v oblacích, přímo umocňovala nasvícená diskokoule rotující nad jeho hlavou.

Výrazný interpretační posun taktéž představovalo zmiňované obsazení postavy dítěte starší herečkou, čímž dětská infantilita jakoby splývala s tou stařeckou. Navíc Gasnárkové projev byl civilní, a tak v rámci výrazné stylizace působilo její dítě jaksi „nepřirozeně přirozeně“. Naopak kýčovitá výprava Jana Štěpánka, v níž postavy oblékl do devadesátkových kostýmů, nesouzněla s aktuálními motivy, které se inscenátoři rozhodli akcentovat.

I přesto zůstávají **Rozhovory s astronauty** Národního divadla moravskoslezského zábavným vhladem do problematiky západní společnosti.

Ludvík Píza

Tereza

DAMU

Pro mě to bylo první setkání s touhle autorkou. Byla jsem příjemně překvapená, že inscenace nevyzněla banálně, vzhledem k tématům...Moc jsem si ji užila.

Lukáš

ČVUT

Představení odsejpal, docela jsem se bavil. Jen mi to chvílema přišlo zmatečný. Až tak v půlce představení mi došlo, že se postavy střídají.

Jana

DAMU

Nejzajímavější mi přišla postava dítěte, herecky i významově. Představení jsem si užila, i když některý herecký výkony byly slabý.

ROZHOVORY S ASTRONAUTY

Bára Etlíková

¥¥¥¥

Ludvík Píza

¥¥¥¥

Jana Stárková

¥¥¥¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

MALÝ ČESKÝ ČLOVĚK

Divadlo Petra Bezruče se na festivalu uvedlo inscenací **Audience** Václava Havla. Štěpán Pácl nastudoval tento text už v roce 2013, inscenace měla příznačně premiéru v předvečer dne boje za svobodu a demokracii. Stejně tak jako neztratila na působivosti původní hra, ani Páclova inscenace nezeslábla. Režisér se zaměřil na téma, které prostupuje dějinami; postavení „obyčejného člověka“ v běhu dějin proti postavení elit, intelektuálů. Jedná se o dichotomii takzvaných velkých a malých dějin. Zatímco velké dějiny, o kterých se učíme ve školách a o kterých píšeme historická pojednání, jsou většinou právě v rukách společenských elit, malé dějiny, které se točí kolem většinové společnosti, jsou mnohdy trestuhodně přehlíženy jako nízké a bezvýznamné.

Páclova režie interpretuje postavu Sládka jako zlomeného člověka, který svými omezenými, zejména intelektuálními prostředky není schopen vzdorovat zvrácenému systému, který nutí člověka vzdávat se ideálů jako upřímnost a důvěra. Ve výborném podání Norberta Lichého je Sládek obhroublý buran, jak sám o sobě tvrdí „pivovarskej trouba“, jehož jediným životním cílem je setkat se a popít s Jiřinou Bohdalovou. Lichého projev je silně psychologizovaný, každá Sládkova emoce je naturalisticky podpořena zdánlivě mimoděčnou fyzickou reakcí (posmrkávání, chvění hlasu), což z něj činí postavu hodnou soucitu. Naproti tomu Vaněk Jiřího Müllera je odměřený intelektuál. Mimo jiné i kvůli

své výrazně stylizované řeči nepůsobí tak živě a uvěřitelně jako Sládek. Tomu ještě přidává Müllerovo až amatérsky působící hraní. Největší pozornost se tak zaměřuje na Sládka, který je zároveň hlavním nositelem tématu.

Častým problémem inscenování **Audience** bývá závěrečný Sládkův monolog. Jak ho podat takovým způsobem, aby nepůsobil pateticky, ale přitom měl silnou výpovědní hodnotu. V divadle D21 jsem se setkal s řešením, kdy Sládek během promluvy bezmyšlenkovitě lije do püllitru pivo za pivem, které se tak roztéká po celém stole. Skvělý symbol marnosti. Lichého interpretace jde cestou psychologie, která dodává inscenaci další rozměr velké osobní tragédie obyčejného člověka. V těsném kontaktu s tímto funguje samý závěr inscenace emocionálně mnohem silněji.

Inscenace je postavena na skvělých hereckých výkonech, zejména pak na silném charismatu Norberta Lichého. Hlavně díky němu můžeme zapomenout na morální hrdiny naší historie a položit si otázku, jak se v tom všem má zachovat malý český člověk?

Jakub Štrom

Alena

DAMU

Audienzi už jsem slyšela jako rozhlasovou hru a viděla inscenaci od jednoho poloamatérského souboru. Inscenace jako taková se mi velmi líbila ale přemýšlela jsem, jak udělat konec tak, aby neztratil to, co bylo nahozeno v první polovině. Vyřešili to podle mého úžasně. Až mi z toho bylo smutno.

Iveta

Univerzita Palackého v Olomouci

Já znám klasické provedení s Landovským v hlavní roli, které jsme s velkým zaujetím sledovali. A tato bezručácká Audience se mi také hodně líbí. Je to přirozeně něco jiného, Norbert Lichý vnáší do hry svůj osobitý šarm a i tím je pro mě tato inscenace velmi přitažlivá. Není to samozřejmě ta „klasika“, je to více ironické, srakstičtější, ostřejší, ale velmi se mi to líbí.

Vladimír Fekar

Městské divadlo Zlín

Když pije Bertík Lichý, vypadá to, jako když pije. Podezírám ho, že měl na jevišti skutečně pivo a že se skutečně opil. Je úžasné, že umí zahrát, že je opilý, i když je opilý.

AUDIENCE

Jakub Štrom

¥¥¥¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

ROZMLŽENĚ O VLAŽNÉ NERVOZITĚ

Hra **Odsun!!!** byla napsána přímo pro účely stejnojmenné inscenace režiséra Ivana Buraje a na jejím vzniku se prý podílel on sám i jeho dramaturgové Marek Pivovar a Dagmar Radová. Je logické, že když si autoři režírují vlastní text, neláká je jeho strukturu příliš vychylovat či rozrušovat, ale mají sklon zůstat věrní jeho struktuře. Přesně tak je tomu v případě této inscenace.

V **Odsunu!!!** se čtenář střídavě setkává s výjevy zobrazujícími osudy dvou rodin – jedné německé, která byla po druhé světové válce násilně vyhnána z domu, a druhé současné české, jež v tomto domě bydlí. I jí nyní hrozí vystěhování, protože dům chce odkoupit těžební firma. Oba tyto světy spojuje jistá politická vlažnost jejich obyvatel, kteří jsou ochotni přistoupit i na podmínky, s nimiž z etického hlediska nesouhlasí. Otec německé rodiny zastane starostovský úřad za nacistů a při odsunu jej zastřelí, ač nikdy nebyl Hitlerovi zcela loajální, zatímco syn s dcerou z české současnosti si začnou z nedostatku jiných příležitostí budovat kariéru v prostředí, které jim neumožní postarat se ani o stárnoucí matku. Otec z německé rodiny si myslel, že mu malý ústupek projde. Autoři hry zřejmě chtějí naznačit, že si současní Češi rovněž myslí, že jim příliš vlažnosti projde...

Sílu mají realistické scény, v nichž se herci snaží postavy příliš nep psychologizovat, aby vynikly informace o jejich sociálním zařazení vyplývající z replik. Rodinné scény okolo stolu někdy připomínají filmy Dogma 95,

například **Rodinnou slavnost**. Herci si často pohrávají s napětím a s nervozitou, jež se na těchto akcích kumuluje. Tato linie inscenace je působivá, neboť není spjatá s žádnou ideologickou tezí. Fakt, že se lidé neposlouchají, jsou na sebe alergičtí, je průvodním jevem společenských krizí obecně.

Je naopak velká škoda, že se tvůrci této obecnější linie nedrží důsledně. Nechávají postavy často monologicky promlouvat k publiku a vysvětlovat své i jinak čitelné společenské postoje. Syn s otcem si stěžují na to, že pro dodržování společenských schémat nemají sílu se chovat tak, jak by chtěli. Matka mluví o pocitu nejistoty a o strachu, že jí někdo bez jasného důvodu ublíží. Jindy inscenátoři opouštějí věcnou stylizaci ve prospěch zdánlivě poetických, avšak ve skutečnosti popisných obrazů. Postavy z německé minulosti se procházejí v pokojích z české současnosti a naopak (pokoje jsou umístěny na otočné plošině, takže se prostředí proměňují, když se dá do pohybu). Tyto „balastové“ scény dílu ubírají na síle a posouvají jej směrem k neživné agitce.

Barbora Etlíková

Michaela

Janáčkova konzervatoř Ostrava

Představení se mi moc líbilo. Šla jsem se podívat hlavně na mou spolužačku, která v tom hostuje. Vlastně k tomu nemám žádné výtky.

Eliška

Janáčkova konzervatoř Ostrava

Podle mě inscenace Odsun!!! patří k nejpovedenějším inscenacím v Ostravě. Viděla jsem to už podruhé, což také svědčí o tom, jak moc se mi to líbilo.

Anonym

Téma inscenace Odsun!!! je podle mého stále aktuální. Velmi dobře se zařadilo do aktuální politické situace. To téma prolíná jakoukoliv dobu a jakékoliv sociálně ekonomicko-politické uspořádání na světě.

Tomáš

FF MU

Inscenace hodně stála na textu, což nemuselo být.

Tomáš a Pavla

FF MU

Nejvíc nám vadila scénografie, protože spíš překážela. Zakrývala scény, které se odehrávaly vzadu a pak se promítaly na plátno. Pro nás byly nejdynamičtější a nejsilnější částí celé inscenace.

ODSUN!!!

Anna Cvrčková ¥

Bára Etlíková ¥¥

Jakub Štrom ¥¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

GROTESKNÍ SHAKESPEAROVO NĚCO

Ačkoliv nasadit skoro tříhodinovou inscenaci v takto pozdní čas nebylo zrovna nejprozířetelnější, vyplatilo se na ni počkat.

Něco za něco (v překladu Martina Hilského), **Oko za oko**, či snad **Půjčka za oplátku** je příběh o tom, jak spolu dva milenci ještě před svatbou zpečetí svou lásku a mají za to být odsouzeni. Náměstek Angelo, kterému byla na přechodnou dobu předána moc vídeňským knížetem, je ve svém rozhodnutí popravít zamilovaného mladíka – Claudia – neoblomný. Obměkčit se ho snaží Claudiova sestra Isabela, které napomáhá samotný kníže převlečený za mnicha.

Shakespearova takzvaně „žánrově problematická“ hra je v režii Ivana Krejčího jasně posunuta do žánru komedie. Tragické prvky z ní sice tak úplně nemizí, nicméně je jasné, že jedním z hlavních režisérových záměrů bylo rozesmát publikum. Důkazem toho je především herecké pojetí všech postav. Například kníže Vincentio Štěpána Kozuba extravagantní a velmi sebevědomý. Dalo by se říct, že až domýšlivý. Mnich, za kterého se kníže převlékne, pak díky Kozubově pitvoření působí přímo groteskně. Podobně komicky vyznívá například i nepřetržitě opilý žalárník (Vladislav Georgiev).

Albert Čuba zpodobnil výstředního floutka Lucia také groteskně. Podobá se částečně zlaté mládeži, částečně namyšlené popstar (díky bílému kožichu chvílemi nápadně připomíná Leoše Mareše). Kvůli svému výrazně bílému líčení odkazuje i k Shakespearovým šaškům.

Odkaz je ovšem nedořečený, stejně tak i postava Isabely. Nechce se vzdát své cti ve prospěch bratra, zároveň však nepůsobí jako oddaná novicka. Herecký projev Pavly Dostálové je do jisté míry odlišný od hereckého vystupování jejích kolegů, a ačkoliv se Isabelin osud jeví nejtragičtěji, výsledek chvílemi koliduje s náladou celé inscenace.

Kostýmy jsou řešeny kompromisem mezi kostýmy dobovými a moderním oblečením. Manšestrové kalhoty existují vedle zdobeného límce nebo nabírané sukně. Scénografie je na rozdíl od nich poměrně jednoduchá. V první polovině inscenace je na jevišti postaveno několik paravánů černé barvy s průchody. Paravány svým rozmístěním vytvářejí v pozadí forbíny iluzi několika pokojů, kterými lze dle libosti procházet. Druhá polovina inscenace vyžaduje pouze jejich drobné přeskupení.

Inscenace vypráví o neustálé a všudypřítomné korupci, o zneužívání moci a přetvářce. Je zábavná a vtipná, obávám se ovšem, že i trochu úmorná. Přesto ji i přes pozdní start nelze nehodnotit kladně.

Jana Stárková

Vladimír Fekar

Městské divadlo Zlín

Shakespeare byl obrácený tak naruby, že byl nakonec převrácený tak, jak má být.

Michal

DAMU

Inscenace byla dobře postavená a dobře zrežirovaná, stejně tak i obsazení bylo dobré. Herci hráli to, co hrát měli. Obecně to mělo takový správný šmrnc.

Alice

DAMU

Krásná scéna, krásné barevné řešení. Skvělé herecké výkony, stejně tak i skvělá režie.

Aleš

FF MU

Hodnotit představení těsně po jeho skončení je trochu kontraproduktivní. Nicméně byl dobrý tah dát tuto inscenaci až v půl desáté, protože nás všechny udržela svěží a aktivní.

NĚCO ZA NĚCO

Anna Cvrčková ¥¥¥¥

Jana Stárková ¥¥¥¥

PROGRAM

DOPIS Z FRONTY

Čtvrtek 26. 11. 2015

Den druhý: Nad přístavem planou ohně

10:00 ROZHOVORY S ASTRONAUTY

Felicia Zeller / Ondřej Elbel

NDM / zkušebna Divadla Antonína Dvořáka

10:00 DÍVKY ZE SOROK

Curzio Malaparte – Pavel Gejguš / Pavel Gejguš

Stará aréna

13:00 SLYŠENÍ

Tomáš Vůjtek / Ivan Krejčí

Komorní scéna Aréna

16:00 NAHNILIČKO

Jan Kraus / Janka Ryšánek Schmiedtová

Divadlo Petra Bezruče

18:30 DOKTOR FAUSTUS

Christopher Marlowe / Pavel Khek

NDM / Divadlo Jiřího Myrona

21:30 NĚKDE NĚCO – Bílé divadlo

Stará aréna / off program

21:30 SPOLU

Klub Les / off program

*Nechť se má armáda stane kameny a stromy
a ptáky na nebesích.*

Karel Veliký

OSTRAVA!!!

Velitel: Martin Major Macháček

Armáda: Barbora Etlíková, Miriam Šedá, Jakub Štorm, Anna Cvrčková, Jana Stárková, Ludvík Píza

Rozvědka, grafika a sazba: Martina Víchová

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna a Divadelní společností Petra Bezruče. Festival je realizován za finanční podpory statutárního města Ostrava a Ministerstva kultury České republiky.